L'Aula

NOVETATS EDITORIALS

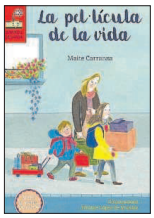

LA PEL·LÍCULA DE LA VIDA

▶ **Maite Carranza**
CRUÏLLA

A partir d'11 anys

▶ L'Olívia és una noia normal, com qualsevol altra. Té una mare actriu, un pare desaparegut, un germà poruc, uns veïns perepunyetes, unes amigues llepafils, una tele espatllada i un pis a l'Eixample petit i bufó, amb orientació sud. Però, impensadament, la crisi truca a la porta i el seu petit món s'ensorra.

COL·LECCIÓ SÍ PUC, SÍ POTS, SÍ PODEM

▶ **Cristina Gutiérrez Lestón**
SALVATELLA

De 8 a 10 anys

▶ Contes basats en fets reals. A La Granja Escola de Santa Maria de Palautordera passen coses extraordinàries, tant, que molts adults pensaran que no poden ser certes. Però en un lloc amb animals i que sempre està ple de nens feliços, és normal que passin coses extraordinàries.

LA LLIGA DELS SUPERNORMALS 2. ULTRA INTEL·LIGENTS... O NO!

▶ **Gitty Daneshvari**
ESTRELLA POLAR

A partir de 9 anys

▶ Shelley Brown, de 12 anys, explica gestes imaginàries com si fos la protagonista d'una pel·lícula documental. Jonathan Murray, de la mateixa edat, porta pantalons de color caqui per dir al món que vol conduir al límit de velocitat.

CATALUNYA, FUTUR EDUCATIU?

David Rabadà i Vives
Professors Secundària (Aspepc-SPS)

El Departament d'Ensenyament ha organitzat un debat sobre la futura educació catalana. Amb el nom d'Ara és Demà s'han programat quatre dissabtes on la qualitat dels conferenciants, la informació d'aquests i el nivell d'organització han estat excel·lents. Tot i així, l'objectiu d'aquestes jornades, el debat sobre l'educació catalana, no ha estat massa divers. Les interpretacions proposades, els tertulians convocats i molts dels assistents combregaven majoritàriament en una sola línia educativa. Avui dia, hi ha dos grans extrems didàctics: els qui pensen que els centres han d'educar més en habilitats que ensenyar continguts, i els qui defensen que els docents han d'ensenyar més coneixements que no pas educar emocionalment. Ambdós defensen la dualitat ensenyar i educar, però cadascú hi posa més pes en un dels dos. Els de més educació i menys ensenyament pertanyen a una visió pedagogista força arrelada a Infantil i Primària. A l'altra banda se situen els d'un ensenyament estructurat en matèries, llibres i especialistes, quelcom més freqüent a Secundària, Batxillerat i Universitat. Entre els pedagogistes predomina una visió més emocional de l'educació amb mestres que no cal que dominin la seva especialitat però sí les teories pedagògiques. Entre els de l'educació estructural s'argumenta una perspectiva més empirista de l'ensenyament, amb docents molt versats en el que ensenyen i en la seva didàctica. Els pedagogistes parlen d'innovació contínua, mentre els de l'educació estructural es resisteixen a abaixar el nivell de continguts.

El xoc anterior d'idees poc aparegué a l'Ara és Demà, ans al contrari, el pedagogisme proclamava a les seves amples prioritzar Secundària, Batxillerat i Universitat. En fi, que el docent havia de ser molt entès en innovacions pedagògiques però no tan docte en la seva especialitat.

Un primer problema a tot l'anterior fou que els pedagogistes es fonamenten en teories de fa uns cent anys, és a dir, no posseeixen innovacions modernes ni científiques. En certa manera, el debat de l'Ara és Demà esdevingué un Ara és Ahir. Però un segon problema fou la proclama que la formació pedagògica era el futur de la millora educativa. Estranyament, oblidaven altres fets que contradeien aquest discurs. El primer, que als professors de Secundària ja se'ls fa passar per un màster d'educació ple de pedagogia, més un mínim de sis anys entre grau universitari, pràctiques i oposicions. El segon, que els millors països europeus en PISA, Estònia i Finlàndia, no es basen en una formació pedagògica dels seus docents sinó en la següent xarxa de forces: el total compromís familiar en l'educació; les ajudes estatals als desfavorits; la detecció precoç d'alumnes amb dificultats; l'aplicació immediata de teràpies correctives; l'excel·lència per als aspirants a docents; el grau superior o llicenciatura per als mestres d'Infantil i Primària; l'aplicació d'estudis científics que determinen quines didàctiques funcionen o no; l'exigència del domini lingüístic dels estudiants; una societat que valora la solidaritat; una admiració que prestigia a la classe docent; i finalment unes empreses que exigeixen bons professionals. Si un d'aquests deu principis falla, tot cau. Paradoxalment, i ningú ho va esmentar durant el debat, Finlàndia fa una dècada que cau en els resultats PISA. Aquest fet s'inicià quan aquest país va rebaixar els seus currículums, la qual cosa Estònia no va fer i ara supera el seu veí del nord. Cal indicar que si el model pedagogista pretén educar més que ensenyar, reduirà currículum i baixarem com Finlàndia. En fi, que emmirallar-se sols en part del model finlandès, com ha fet l'Ara és Demà, resulta una simplificació excessiva. Del cert que no tot es millorarà formant més docents convençuts en el pedagogisme, sinó que calen molts més esforços socials que la simple creació d'aquests superprofessors. De fet quan es va interpel·lar es experts de l'Ara és Demà amb la pregunta cabdal, ningú va respondre clarament. La qüestió fou, què ha de pesar més en el futur educatiu català, l'educació o l'ensenyament? Davant tal simple interpel·lació, cap dels experts allí presents va voler decantar-se. Cal afegir que cap recerca científica en neurobiologia o psiquiatria ha demostrat mai la base on es fonamenta l'educació competencial dels pedagogistes, les intel·ligències múltiples. El nostre cervell no posseeix compartiments separats en intel·ligències múltiples sinó que tot es relaciona amb tot. És a dir, aquestes visions pedagogistes no posseeixen cap base científica.

> «D'un model educatiu no se'n fa propaganda dient que és el millor, sinó demostrant que serà l'excel·lent»

En resum, durant les sessions d'aquest Ara és Demà hi va predominar el sector pedagogista en detriment dels de l'ensenyament estructurat, un fet que va empobrir l'objectiu de l'Ara és Demà, el debat sobre el futur educatiu a Catalunya. El que havia de ser un debat contrastat va resultar un monòleg a favor dels pedagogistes, i més si el Departament els té com a principals assessors. No voldria pensar que una ideologia repetida mil cops la vulguin imposar com a veritat. Per tal de construir un nou estat cal debatre, contrastar i demostrar quin és el millor sistema d'ensenyament. Si ens l'imposen cometran el mateix error que el país veí. Per tant, d'un model educatiu no se'n fa propaganda dient que és el millor, sinó demostrant que serà l'excel·lent. La sobirania nacional mai no s'hauria de guanyar amb l'engany popular.

Activitats encarades a la selectivitat o la universitat a l'escola Vedruna de Palamós

▶ Estudiants de Batxillerat coneixen les instal·lacions universitàries o llocs històrics presents al temari de les PAU

DdG PALAMÓS

■ Les previsions de futur de l'alumnat de Batxillerat de l'escola Vedruna de Palamós han marcat algunes de les seves activitats l'últim mes, com són una visita a la Universitat de Girona o a les restes arqueològiques de la Tarraco romana. Els estudiants de Química van participar en una jornada organitzada per la Facultat de Ciències de la UdG, que els va donar més eines per escollir estudis universitaris. L'alumnat de Llatí va desplaçar-se fins a Tarragona per conèixer de primera mà les restes romanes, que formen part del temari de les Proves d'Accés a la Universitat (PAU), la selectivitat. Alumnes de 1r van anar l'Arxiu Municipal de Palamós, on els van guiar sobre el treball de recerca. D'altres van assistir a xerrades informatives i jornades de portes obertes a la UdG o la UB.

Estudiants de Llatí del Vedruna de Palamós, a les ruïnes romanes de Tarragona. DIARI DE GIRONA